

ПРОЛѢТНИ НЕБЕСА

Цѣла седмица все дъждъ,
все вали, вали, вали,
но надъ люшнатата ръжъ
Слънчо пакъ подаде ликъ.

И сега слънца, слънца
грѣятъ въ капкитѣ роса,
а срѣдъ пжтя — рой деца
гледатъ — ясни небеса!

Чучулига съ веселъ викъ
пакъ лети, лети, лети
и на своя си езикъ
хвали полски красоти.

Колко свежъ и ведъръ дъхъ
прѣскаатъ полскитѣ цвѣтя.
Слънчо, ти, съ едничъкъ лъхъ
пакъ ни върна радостта!

Симеонъ Мариновъ

ГОЧО ЧУДОТО

Гочо показа рошавата си глава изъ подъ юргана и погледна въ стаята дали имаше нѣкой. Никой. Само Слънчо се смѣеше право въ очитѣ му. Гочо смигна нѣколко пжти, изплѣзи езикъ, па скокна като врабець.

Отърча бързо до прозореца и заврѣ глава между желѣзата. Хладното утро го лизна по затопленото носле. Дръпна се като жилнатъ отъ пчела, но пакъ подаде рошавата глава. Ослуша се. Биятъ черковнитѣ камбани. Днесъ е Великданъ. Нѣщо радостно изпърполѣ въ сърдцето му. Значи и вънъ нѣма никой. Всички сж на черква, а само той е останалъ тукъ.

— Ехъ, че ядене ще падне! — рече си той. — Чакай докато ги нѣма да подиря кошницата съ червенитѣ яйца. И козунацитѣ сж тамъ. Леле, майчице, както съмъ гладень!

И Гочо заподскача отъ кракъ на кракъ изъ стаята, пребикна се на два пжти презъ глава, запѣ тихичко и изскочи навънъ.